

LA TRONA

El timbre de la porta em recorda que el temps segueix passant, que no s'atura, que per més que m'esforci tot segueix endavant. Per a mi no, res més llunyà de qualsevol cosa esperada, de totes les desesperances dins del mateix sac, crec que a m'ha caigut a sobre la pitjor de totes.

La meva àvia sempre m'havia explicat que a mesura que ens anem fent grans anem omplint la nostra motxilla i que a vegades es necessari pararnos, despenjar-nos-la de l'esquena i mirar a dins. Remenar i trobar allò que pesa tant. Per avançar endavant hem de poder deixar alguna cosa enrera. Però qui pot deixar enrera un fill? Per més que busqui una altra cosa, allò que em pesa més sense dubtar-ho és la falta del meu fill, del meu únic fill, per ara. Per a mi , i no vull ser egoista, sé que hi ha altres persones al meu voltant que també pateixen la teva falta, però jo ara ho visc en primera persona, sé que serà dolorós, de debò que la voluntat es tirar endavant i ajudar-me a mi mateixa. I crec que la manera és escrivint-te aquesta carta, no sé si te la podré fer arribar però necessito fer-ho. Deixa'm explicar-te:

Va ser fa dies, ven bé quants? Impossible saber-ho, no vull ni saber-ho, deixem-ho en fa moltes nits eternes. Mai m'hagués pogut imaginar sentir el contacte d'aquella pell freda i no poder-me'n separar, ara l'enyoro. Sé que algun interruptor en el seu cor es va apagar i va deixar de bategar, per què? No sóc ningú per respondre-ho, ni ho vull. No va ser culpa teva, tampoc meva. Però si sé, que tots dos ara el plorem.

Ens ha regalat una vida eterna al seu costat, les rialles, les mirades, les seves primeres paraules, totes dedicades exclusivament a nosaltres, érem els seus espectadors incondicionals. I en somnis ho seguirem sent.

Ara asseguda a la taula del menjador, observant la teva trona buida, i sentint l'aire corrent a l'esquena, només sento que sempre t'estaré agraïda per fer-me feliç durant tot aquest temps.

De cop i volta el gat puja d'un salt tot esverat sobre la trona, i s'assenta cerimoniosament damunt d'allà on hauries de ser tu. Em mira amb els seus ulls desperts de color mel i em transmet certa serenor. Ell també et troba a faltar tot i sempre fugir de tu, és massa vell per aguantar les entremaliadures d'un xiquet al seu voltant. Ara em mira i em diu sense obrir boca que tot passarà i que tu seguiràs sent present dins els nostres ulls.

Ja no em queda res més, avui m'he de desfer de l'últim objecte relacionat amb tu, el darrer lligam material de la teva presència, la trona. I em pregunto: després et sentiré tant present com ara? Podré seguir imaginant la teva pell quan toco amb delicadesa el folre del seient? Desapareixeràs de cop i volta? Totes les teves coses ja no hi són, diuen que no es bo aferrar-se a objectes materials carregats d'emocions, no som res en aquí, i no sé si ets alguna cosa més que un record enorme, i ja en tinc prou. No em queda res, la buidor de dins meu se'm omple de tristesa i dolor al mateix temps. Tantes llàgrimes puc vessar? Mai ho hagués imaginat.

El timbre per segona vegada em desperta de la letargia en que últimament em deixo arrossegar. És la Sra. Joana, la veïna del 2°-2^a. Acaba de ser mare i vaig creure que en faria un bon us de la teva trona. Només marxa dos pisos

més avall, així cada vegada que passi pel seu replà sentiré una part de tu que segueix en el meu món, en el 2°-2^a.

Respiro lentament i m'aixeco de la cadira, sembla que la porta estigui feta de plom, em costa obrir-la.

- Bon dia !
- Bon dia Sra. Joana – intento esbossar un somriure a la cara.
- Que arribo massa d'hora?
- No pateixi, aquí la tinc a punt perquè se l'emporti.
- Està segura- silenci- de debò, agreixo el seu gest però si em diu que no pot donar-me-la jo ho entenc perfectament i no passarà res.
- insisteixo, necessito que vostè la tingui i l'utilitzi, gràcies.

Tot seguit vaig agafar-la per ultima vegada i vaig sentir dins meu com alguna cosa es desfeia i en el precís instant que la Sra. Joana la va tenir entre les mans i vaig deixar d'aguantar-la, el pes va esvaïr , la porta es va tancar i jo, tota desencaixada no vaig poder fer res més que seure i esperar, esperar a seguir sentint la teva absència.

Crec que avui, després de molts dies he pogut descarregar alguna cosa de la motxilla, i sé que no ets tu, he après que puc seguir vivint i desitjant altra vegada sense dependre'm de tu. Ets amb mi i no vull que em deixis. Seràs el meu company cada dia al llevar-me, cada enèsima de segon amb mi, compartint.

Ara ja t'ho puc dir, no gosava, em feia por trair-te. D'aquí a 6 mesos tindràs una germana. Espero que puguis compartir amb ella a través de mi tot el que hauries fet si seguissis entre nosaltres.

El timbre del telèfon em recorda que he d'anar a treballar, arribo tard.